

PHẦN XVII

Kể từ ngày đó Phong phải qua Nhật ký hợp đồng, hơn một tháng anh không gặp cô. Phong thậm mong khoảng thời gian này Hoàng My sẽ suy nghĩ chín chắn hơn. Vừa xuống sân bay Phong đã gặp Bình ra đón. Cho xe chạy về công ty, Bình quay qua bạn:

- Mà mày nên để ý đến cách làm ăn của Vũ Kiệt. Tao không yên tâm khi mày để cho nó được tự do như vậy.

Phong dựa vào ghế mệt mỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Tao không rõ lắm, nhưng nghe nói tự nhiên Kiệt phát lên thấy rõ, vượt xa cả lúc ba mày quản lý. Điều đó thật khó tin, tao sợ nó làm bậy.

Phong nhúu mày:

- Tao sẽ tranh thủ kiểm tra xem, Kiệt là đứa có tài nhưng nhiều tật. Để nó quản lý công ty ba, tao cũng yên tâm nhưng chỉ sợ nó tham vọng quá.

Bình không nói nữa, anh cho xe rẽ vào công ty:

- Mày dự tiệc tối nay nổi không? Hôm nay không vắng mặt được đâu.

Phong gật đầu, dù anh định tối sẽ ghé xem Hoàng My ra sao. Nhưng thời gian thế này chắc là không thể được. Phong cố gắng giải quyết một số việc của công ty rồi mới về nhà. Nhưng anh không thể chợp mắt được như mình muốn, nhìn quanh căn phòng vắng lặng, Phong càng thấm thía sự cô đơn của mình.

Tối, anh tranh thủ mang quà đến cho gia đình Hoàng My, anh chỉ gặp ông bà Hoàng, còn My thì đi dự tiệc, vậy là cô đã tiếp tục đi làm.

Phong đến nơi thì đã trễ, anh cáo lỗi với ông Hiền rồi tìm chỗ để đứng, quả thật hôm nay anh rất mệt, chỉ muốn được yên tĩnh. Bỗng Phong phát hiện ra ông Nguyễn và My bên kia bàn. Anh đứng yên quan sát cô, hơn một tháng không gặp, Hoàng My đã hồng hào hơn trước, cô đẹp và duyên dáng hơn rất nhiều. Phong không thể rời mắt khỏi cô, hình như họ đang bàn chuyện làm ăn vì anh thấy My nói gì đó với người đàn ông bên cạnh. Phong thấy khó chịu khi chỉ có cô là phụ nữ duy nhất đứng ở đó. Không biết cô nói gì mà các ông nghe rất chăm chú, đa số họ là người nước ngoài, có lẽ My đang thông dịch cho mấy người đàn ông đó. Lần đầu tiên Phong thấy phong cách làm việc xã giao của cô nó khác xa nhưng lúc cô ở bên cạnh anh, cùng với nét trẻ con mà anh thường gặp. Phong chú ý đến ánh mắt của ông Nguyễn đang nhìn cô, đó không phải là ánh mắt của vị giám đốc hài lòng về nhân viên của mình. Tự nhiên Phong cảm thấy giận Hoàng My ghê gớm, cô quá vô tư để không nhận ra điều đó. Nếu không kiềm chế mình, Phong đã kéo My ra khỏi đây rồi.

Suốt buổi tiệc, Phong luôn dõi theo cô, hình như cảm nhận được cái nhìn của anh nên cô cứ dáo dác tìm.

Một lúc sau thấy My bước ra hành lang, Phong liền đi theo cô, hành lang chỉ lác đác vài người, có lẽ họ ra đây vì cần yên tĩnh một chút.

- Em đã đi làm lại rồi à?

Hoàng My giật thót người khi nghe tiếng Phong, cô nhìn anh nghiêm nghị:

- Không liên quan đến anh.

Nói rồi cô định quay vào trong nhưng Phong đã chặn lại:

- Lúc này anh có ghé nhà. Anh có mua quà cho em nữa.

Hoàng My vẫn đứng đưng:

- Anh đừng làm chuyện vô ích như thế. Hãy để tôi yên.

Phong nhìn cô im lìm:

- Anh rất nhớ em!

My thờ ơ nhìn anh, cuối cùng cô nhếch môi:

- Tôi thì đang cố gắng quên có một thời gian mình đã gắn bó với anh.

Phong bắt chợt kéo cô về phía mình, gần đến nỗi My nghe được cả hơi thở của anh mơn man trên mặt.

- Em không biết nói dối đâu. Tại sao không nhìn anh, có phải em sợ không?

Hoàng My khẽ cười, bình tĩnh gỡ tay anh ra:

- Anh muốn nghĩ thế nào cũng được, nhưng không bao giờ thay đổi được quyết định của tôi đâu. Xin lỗi, tôi muốn vào trong.

Hoàng My bình thản bước đi, nhưng Phong đã nắm tay cô lại:

- Đi với anh một lát.

My giật mạnh tay ra:

- Không bao giờ, tôi đang dự tiệc và cũng không có lý do gì để đi với anh cả.

- Một là em đi với anh, hai là anh sẽ vào gặp ông Nguyễn. Ông ấy không có lý do gì để từ chối cả. Em muốn thế nào?

Hoàng My giận đỏ mặt, cô không ngờ Phong ngang ngược như vậy.

- Tùy anh! Tôi sẽ không đi đâu cả, anh ngang ngược vừa thôi.

Phong nhún vai rồi đi thẳng vào trong, Hoàng My hét hồn nắm tay anh lại, tính Phong cô quá hiểu, anh sẽ bắt chấp tất cả để lôi bằng được cô đi. Hoàng My tức run cả người và uất ức, cô thì không thể như Phong, cô cần giữ thể diện ở chỗ đông người.

- Anh điên hả? Anh muốn gì?

Phong quay lại nhìn cô:

- Đi với anh một lát thôi.

Hoàng My mím môi nhìn Phong, cảm ghét:

- Anh chỉ áp đảo được tôi lần này thôi, không có lần sau đâu.

Phong không nói gì, anh ra cổng trước và kiên nhẫn chờ cô, My nói gì đó với ông Nguyễn, anh thấy ông ta có vẻ ngỡ ngàng và thoáng buồn, Phong quay mặt chỗ khác. Anh không ngăn được cảm giác bức bối trong lòng, dù ông Nguyễn là người tốt nhưng về tình cảm thì làm sao cấm được ông ấy. Phong thấy mình thật ngu ngốc khi bây giờ mới nhận ra điều đó.

Phong cho xe chạy đi ra hướng bờ sông, My vẫn một mực im lặng, cả hai vẫn ngồi yên trên xe, không ai có ý định bước xuống cả:

- Em còn nhớ nơi này không?

Hoàng My hơi quay đi, đây chính là chỗ hẹn hò thường xuyên của cô và anh ngày xưa. My vẫn im lặng và Phong vẫn nói:

- Lâu rồi mình không ra đây. Em có nhớ không My?

My nói mà không nhìn anh:

- Tôi không biết ý định của anh là gì? Nhưng nếu dùng cách này để thuyết phục thì anh làm rồi.

Phong quay qua nhìn cô:

- Anh không thuyết phục, chỉ muốn nói hộ những gì trong lòng em thôi. Đừng tự lừa dối mình nữa. Em có dám nói khi quyết định như thế em không đau khổ không?

Hoàng My quay mặt nhìn nơi khác:

- Tôi không chối là mình cũng đau khổ nhưng rồi sẽ qua. Điều cần nhất là tôi biết chọn con đường đúng cho mình và sẽ làm lại từ đầu.

- Không bao giờ.

Phong thoáng cau mày như cô kiểm chế, anh im lặng một lúc như để bình tĩnh lại và quay qua nhìn cô:

- Mỗi lần tan sở anh chẳng dám về nhà, anh không chịu nổi với ý nghĩ em không còn ở đó nữa. Em có biết sự trống vắng mà em để lại cho anh khủng khiếp thế nào không? Và anh đã nghĩ em cũng cùng tâm trạng như anh.

Hoàng My cười gằn:

- Anh đừng lấy suy nghĩ của mình áp đặt cho người khác. Tôi không có.

Phong nhìn cô như áp đảo rồi bất chợt kéo mạnh cô vào lòng, My cố đẩy anh ra:

- Anh làm gì vậy?

Phong không nói gì, anh cúi xuống hôn mãnh liệt lên môi cô, My mím chặt môi lại và cố đẩy Phong ra nhưng không được. Không cần suy nghĩ, My cắn mạnh vào môi anh nhưng Phong vẫn lì lợm không chịu rời cô.

Khi Phong buông cô ra thì môi anh đã tươm máu, Hoàng My sững sờ nhìn, cô cũng không ngờ mình lại cư xử như thế? Phong đưa tay chùi máu trên môi mình. Hoàng My quay nhìn nơi khác rồi nói rời rạc:

- Tôi muốn về.

Phong nhìn cô không biểu lộ gì:

- Không ngờ em căm ghét tôi đến thế? Nếu em đã cương quyết như vậy thì tôi sẽ đưa em về. Phong lái xe đi, suốt đoạn đường không ai nói với ai lời nào. Khi xe dừng lại trước nhà cô, Hoàng My không bước xuống mà quay qua anh, đưa cho Phong chiếc khăn tay của mình:

- Tôi xin lỗi.

Phong nhìn cô đăm đăm, anh không cầm chiếc khăn mà cầm tay cô rồi kéo vào lòng mình, và anh lại cúi xuống hôn cô thật nồng nàn. Thật lâu, Phong buông cô ra, thì My vẫn còn nhắm mắt:

- Sao em không phản ứng? Có phải sợ anh đau không?

Hoàng My cố thoát khỏi vòng tay anh:

- Tôi xin anh đấy, đừng làm như thế.

Phong vẫn không tha, anh nâng mặt cô lên đối diện với mình:

- Em là vợ của anh. Đừng bao giờ quên điều đó.

Hoàng My cương quyết đẩy Phong ra:

- Tôi sẽ không để mình ngu ngốc một lần nữa, anh sẽ không thay đổi được quyết định của tôi đâu.

Nói rồi cô bước xuống xe, Phong vẫn ngồi bên tay lái, anh không cho xe chạy đi mà cứ ngồi yên nhìn cô.

Hoàng My cố không quan tâm, cô như đang cố đè nén cảm xúc của mình và chột nhận ra mình khôn bản lĩnh như mình tưởng. Hoàng My vào nhà rồi mà Phong vẫn chưa về, cô quay nhanh đi mà thấy người mình run rẩy.